

РЕШЕНИЕ

№ 16611

гр. София, 29.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 02.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **11197** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр.чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Ф. Б. Ч., [дата на раждане], гражданка на К., с адрес в [населено място], ул.Проф И. Г." № 29, ДАБ - ПМЗ "Военна рампа", против Решение № 4893/24.09.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал.1, т. 2 и т.4 ЗУБ вр. чл.8 и чл.9 от ЗУБ е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са изложени съображения за допуснати процесуални нарушения и материална незаконосъобразност, като счита,у че административният орган се позовал на справка, на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ, която съдържа обща информация за състоянието на сигурността в К., позовава се на съображение 39 от Преамбюла на Директива 2013/32/ЕС за определяне дали дадена ситуация преобладава в страната по произход, както и на чл.8, пар.2 от Директива 2011/95/ЕС относно задължението на държавите членки да гарантират получаването на точна и актуална информация. Счита, че административният орган неправилно тълкува и прилага нормата на чл. 9 от ЗУБ, който представлявал транспониране на чл.15, буква в(от Директива 2004/83/С., а видно от самия диспозитив на разпоредбата, тя касаела не за насилие, насочено спрямо личността на търсещия закрила, а за заплахата за личността поради ситуация на безогледно насилие, нямало личен елемент. Позовава се на Решение от 17 февруари 2009г. на Съда на ЕС по дело С-465/07 по тълкуване на разпоредбите на чл.15, буква с) от директива 2004/83/С., в мотивите на което изрично се приемало, че молителят не е необходимо да доказва, че е индивидуално застрашен в страната си по произход по причини или фактори, произтичащи

от лични обстоятелства. За да обори съдебната практика, органът следва да докаже, че изобщо не съществувал риск от тежки посегателства. и търсецията закрила можел безпрепятствено да се възползва от закрилата на страната си по произход, следвало да вземе всички относими факти и обстоятелства. Подходът на председателя бил в нарушение на чл.75, ал.2 ЗУБ и чл. 4 от Директива 2011/95/ЕС. Претендира повърхностно обсъждане на всички заявени факти и нарушение на чл.35 АПК.

Съдът предостави правна помощ на оспорващата, отложи заседанието и назначи адвокат, но оспорващата не се яви за второто заседание, съобщено ѝ в съдебно заседание чрез преводач. Оспорващата също не беше представлявана в последното съдебно заседание.

Ответникът - председателят на ДАБ чрез процесуален представител юрк. Х., оспори жалбата изцяло, претендира законосъобразност на всички основания и обосноваост на оспореното решение. Иска от съда да отхвърли жалбата.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Административен съд София-град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна проверка на оспореното решение, от фактическа и правна страна прие за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Решението е връчено на лицето на 10.10.2025г., а жалбата е депозирана на дата 23.10.2025г. - на която дата е заведена в Държавната агенция за бежанците, при което е спазен законоустановения 7-дневен срок по чл. 84 от ЗУБ за обжалване.

По фактите:

По преписката се съдържа молба - бланка за международна закрила от 08.07.2025г., подадена от Б. Ч., чрез Дирекция Миграция - МВР до Държавната агенция за бежанците, молбата е подписана от чужденката, преводач и адвокат - БХК. По административната преписка е представена Заповед № 4536рПАМ-311/02.07.2025г., издадена от началник ГПУ Свиленгад, с която по мотиви за преминаване на дата 02.07.2025г. на ГКПП Капитан А. - гара, държавната граница на Република Турция с Република България без разрешение на надлежните органи на властта, представяйки за проверка "преотстъпен португалски паспорт", на Ф. Б., Ч., [дата на раждане] в К., гражданка на К., е наложена принудителна административна мярка "връщане до страната на произход К.", на основание чл.41, т.3 ЗЧРБ.

Оспорващата Ф. Б. Ч., лице от женски пол, без документи за самоличност, на дата 15.07.2025г. с вх. № ПМЗ-ВР-1977 на РПЦ - [населено място], е потвърдила пред длъжностно лице на ДАБ молбата за международна закрила, подписана от чужденката, преводач и длъжностно лице. С декларация по чл. 30, ал.1, т.3 ЗУБ - л. 44 от делото, подписана на дата 15.07.2025г. от лицето и от преводач, е декларирали имената си Фрлоранс Б. Ч., гражданка на К., родена на 31.12. 1988г. в К., [населено място], за семейното си положение е декларирали неомъжена, декларацията продиктувала на френски език.

По молбата за закрила на дата 15.07.2025г. са извършени следните процесуални действия:

1. Съставен е регистрационен лист за Ф. Б. Ч., в който освен посочените имена са вписани и следните заявени данни при регистрацията на молбата за закрила: гражданство К., дата на раждане 31.12.1988г. в К., [населено място], съвпадащ и с последен адрес в страната на произход; професия - фризьор; религия католик; образование начално; за семейното си положение е заявила едновременно, че не е омъжена, а в графата съпруг е посочила Е. Р. К., с местонахождение Испания, заявила е и три деца - на 15, 13 и 10 години, но без данни за местонахождението им.

2. Във връзка с производството по молбата на Ф. Б. Ч. е съставена Евродак дактилоскопна карта, видно от резултата от проверката в базата данни на ЕС, лицето не е подало в друга държава-членка молба за международна закрила, което определя и компетентност на българската държава да разгледа молбата за закрила.

4. На Ф. Б. Ч., е връчена покана да се яви на дата 22.07.2025г. за провеждане на лично интервю, за уведомяването поканата е подписана от лицето, преводач и длъжностно лице. Личното интервю е проведено на дата 18.07.2025г. с участието на преводач, като оспорващата е заявила че няма пречки за провеждането му, за личното интервю е съставен протокол, подписан от чуждата гражданка, преводач и длъжностно лице - интервюиращ орган В. Л..

5. Връчени са "Указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България", удостоверено е получаване на копие от указанията на френски език, чрез подпис на чужденката, преводач и длъжностно лице.

На дата 16.07.2025г. е изпратено писмо до Директора на Специализирана Дирекция "М" - ДАНС, с което се уведомява за подадената молба за международна закрила. В отговор на писмото, от ДАНС е върнат отговор - писмо от 19.08.2025г., с което към настоящия момент не възразява да бъде предоставена закрила на лицето, в случай, че отговаря на изискванията за това.

Приобщена е справка за ситуацията в К. към 09.06.2025г., изготвена от Дирекция "Международна дейност" при ДАБ.

На проведеното лично интервю на дата 18.07.2025 г., молителката е посочила, че е напуснала К. легално на 01.07.2025г. с паспорт и виза с полет до [населено място], Турция, представила чужд паспорт на португалската гражданка Г. С. Ф., който откраднала от това лице в един парк в [населено място]. В И. останала един ден, след което с паспорта на португалската гражданка си купува билет за влак до [населено място], България. На границата граничните власти я арестуват заради опита ѝ да влезе в страната с чужд документ.

На интервюто е посочила несъответствия при попълването на регистрационния лист с личните ѝ документи - при изписване на имената ѝ, постоянният ѝ адрес, както и семейното ѝ положение, но тъй като не е представила документи за установяване на несъответствията, заявените при регистрацията данни са приети за достоверни.

На въпрос има ли роднини в държава-членка на ЕС е отговорила, че мъжът ѝ бил в Испания, М., той имал испанско гражданство. На въпроса ползвала ли е фалшиви документи за самоличност, е отговорила положително - паспортът на Г. С. Ф.. Заявила е, че няма разрешение за пребиваване в Република България и само в Република България е подала молба за закрила. За причините да напусне К. е заявила следното: легално напуснала на 01 юли 2025. с камерунския си паспорт със самолет за Турция, там представила паспорта на Г. С. Ф., в паспорта нямало никакви визи, там останала 1 ден, купила билет за влак за С. с португалския паспорт на Г. С. Ф.. Стигнала до България с влак, на границата била арестувана заради чуждия документ. Първоначално искала да отиде в Турция, но решила и дошла в България, загубила контакт със съпруга си още преди да тръгне от К.. През 2008 г. била дадена от баща ѝ на един мъж без да посочва имена, родила от него три деца и без брак. С него живяла до 2019 г. а след това живяла при нейни близки, бащата задържал децата и от тогава не ги виждала, нямала информация за децата ѝ. През 2022 г. по Ф. се запознала с едно лице, което пристигнало в К. 2023 г. и те сключили брак тайно, без да информират бащата на децата ѝ, след това съпругът ѝ се върнал в Испания, поддържали телефонен контакт. През 2023 г. бащата на децата разбрал, че е сключила брак и започнал да ѝ преследва. Като причина да напусне К. изтъква заплахи на бащата на децата ѝ, а и не можела да се издържа като фризьорка. Оплакала се на социалните служби, но те само говорили с него, не се

оплаквала в полицията. Няма документи, с които да докаже твърденията си. Иска закрила тук в България и помощ да се свърже със съпруга си в Испания.

Що се касае до етническата група, към която принадлежи, на интервюто Ф. Ч. е посочила "бамелеке", католик по религия. Изрично е заявила, че не е арестувана, съдена или осъждана, не е членувала в политическа партия и не е имала проблеми заради принадлежността си към етническа група или религия в държавата си по произход.

Заявените факти и обстоятелства в пълнота са обсъдени в оспореното по делото решение, а след мотивиран анализ и преценка на същите, е формиран извод за неоснователност на молбата за закрила. На първо място органът е анализирал бежанската история съобразно предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл.8 ЗУБ, като е формиран извод, че е направен неумел опит да представи собствена бежанска история, ползвайки общоизвестни за страната факти, единствено с цел да получи закрила., бежанската история не съдържа твърдения за осъществено преследване. Общата ситуация в К. според административният орган, сама по себе си не давала основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. Посочените причини за напускане на К. са квалифицирани като битови и финансови проблеми, също не обосновавали наличието на реална опасност за живота и сигурността ѝ. Не са по причина на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група и затова са счетени като неотнормисими за предоставяне на статут на бежанец.

Също в мотивите на оспореното решение е формиран и извод, че оспорващата не е имала намерение да получи международна закрила в Република България, мотивиран не само с намеренията ѝ, но и с факта, чуждата гражданка при влизането си в страната, не се е предала сама на българските власти, а е задържана при опит да влезе с чужди документи. Направен е извод, че е имала намерение да премине нелегално през страната за друга държава по незаконен начин. Лице, търсещо закрила, би се възползвало от първата възможност, вместо да отлага във времето.

Така обсъдените факти и обстоятелства са преценени и като основание да бъде поставена под съмнение цялата бежанска история и обосновавали извода, че се касае за мигрант, а не за лице, нуждаещо се от международна закрила. Органът се е позовал на дефиницията за "мигрант" съгласно пар. 62, Глава I от Наръчника за процедури и критерии по определянето на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците.

Изрично органът е обсъдил изискванията по чл. 8, ал.1, ал.4 и ал.5, т. 6 ЗУБ и формиран извод, че искането за предоставяне на бежански статут следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

В мотивите на оспореното решение също подробно са обсъдени основанията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 ЗУБ, като на първо място е формиран извод, че твърдения, относими към предоставянето на такъв статут не са изложени, конкретно съобразно предпоставките по чл.9, ал.1 и ал.2 ЗУБ - твърдения, че е изложена на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са направени, а установената фактическа обстановка не давала основание да се приеме, че тя била принудена да напусне държавата си по произход поради реалната опасност от изтезание, унижително или нечовешко отнасяне или наказание, не е била обект на никакви посегателства или насилие. Формиран е извод, че не е била изложена на подобни рискове и за нея не съществувал бъдещ риск от посегателства, относими към предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1 и ал.2 ЗУБ.

По приложението на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ органът е формирал идентичен извод за неоснователност на молбата за закрила, тъй като не е била принудена да напусне страната си поради реална

опасност от тежки заплахи срещу живота и личността ѝ в случай на въоръжен конфликт, не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата ѝ по произход, органът се е позовал на решението по делото С-465/07 на СЕС, и конкретно за правото на преценка на националните органи на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт. Органът се позовал на справката на Дирекцията, от която било видно, че ситуацията в К. била сложна и променлива, но въпреки това общата обстановка не дала основание да се приеме, че е налице страх от преследване - спрямо молителката, не било установено спрямо нея да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането ѝ. Не се установявали да са налице спрямо нея сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието ѝ на територията на държавата си по произход, тя ще бъде изправена пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна аз предоставяне на международна закрила. От справката не можело да се направи извод, че К. се намирал в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт, а общата обстановка, свързана със сигурността е преценена като сравнително добра и не можело да се приеме, че завръщането ѝ в държавата и по произход, би довело до някакви неблагоприятни последици за нея. Също в мотивите на решението е посочено, че определени уязвими групи могат да попаднат в хипотезата на чл.9 ЗУБ, но от данните по преписката Ф. Ч. не попадала в тази категория лица. Въпреки трудната икономическа ситуация в К., ситуацията със сигурността значително се е подобрила, и не можело да се приеме, че евентуалното ѝ завръщане би довело до неблагоприятни последици. По тези съображения е формиран окончателен извод, че не са налице предпоставките по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ и по ал.1 от същата разпоредба като цяло, за предоставяне на хуманитарен статут.

Органът е изключил приложимост и на чл.9, ал.6 ЗУБ, тъй като не твърди член на семейството ѝ да има предоставена международна закрила в република България, изключена е и хипотезата по чл. 9, ал. 8 ЗУБ - предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини, тъй като желае да получи международна закрила в Република България без да се позовава на хуманитарни причини.

По тези аргументи и на прави основания по чл.75, ал.1, т.2 и т.4 ЗУБ, с Решение № 4893/24.09.2025г., председателят на ДАБ е постановил решение за отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Ф. Б. Ч..

По делото е приета като доказателство актуална към 14.01.2026г. справка относно К., която съдът на основание чл.46, ал.23 от Директива 2013/32 следва да съобрази.

При така установеното по фактите, при извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение съгласно чл.168, ал.1 АПК на основанията по чл. 146 АПК, съдът от правна страна приема следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – председател на ДАБ. Решението е издадено при спазване на административно производствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 АПК.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за незаконосъобразност на оспорения акт. Ответният административен орган е установил относимите за случая факти, въз основа на които е формирал подробно мотивирани правни изводи.

Според чл. 4, ал. 1 от ЗУБ, всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила

в Република България съгласно разпоредбите на този закон. Нормата очертава кръга на търсената закрила, я се свързва със застрашаване на неговия живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

Правилен и обоснован е изводът на административния орган, че изложените от жалбоподателката причини не представляват материално правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията ѝ е видно, че не е била лично преследвана в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Жалбоподателката също не заявява да е била преследван на основание която и да е от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ, нито заявява, че спрямо нея изобщо са предприети действия на преследване.

По изявленията на оспорващата, за заплахите от страна на бащата на децата ѝ, е сезирала социални органи и същите са предприели действия по думите ѝ, няма оплакване в полицията, а дори и твърденията да са верни, не следва да се третира като репресия или преследване поради изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини, касае се за лични отношения от семеен характер. Оспорващата не е преследвана заради своя пол, съответно не е приложима и разпоредбата на чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ. Жалбоподателката не попада в социална група, предмет на целенасочени атаки или заплахи, актуални към момента на приключване и на устните състезания по делото, съобразно представената справка за ситуацията в К.. Няма данни въз основа на които да се счита, че ако се завърне в държавата си по произход, ще бъде изправена пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут. Следва да се посочи, че и данните за религията на оспорващата като католик и принадлежността ѝ към конкретен етнос - "бамелеке", няма данни никакви проблеми в страната си по произход нито с

държавната власт, нито с каквото и да е друго формирование. Доколкото не се навеждат нови твърдения пред съда с жалбата, различни от бежанската история, представена на интервюто, то съдът следва да приеме, че жалбоподателката е мигрант по смисъла на пар. 62 от Наръчника на ВКБООН за процедурите и критериите за определяне на статут на бежанец, както също е прието в оспореното решение. В подкрепа на този извод е и заявеното от оспорващата, че не могла да се издържа като фризьор в страната си, че спонтанно от Турция с чужд паспорт решила да дойде незаконно в България, била е арестувана, и след наложена принудителна мярка връщане до страната по произход - К., едва тогава е подала молбата за закрила, споделя се извода на ответника, че не е имала намерение да поиска закрила от българската държава. Целта е да достигне до друга страна от ЕС да търси по-добър живот. Правилен е и изводът в оспореното решение, че представената бежанска история следва да се прецени като недостоверна. Оспорващата макар и да е напуснала страната си по произход с национален личен документ на 01.07.2025г., не е представила такъв на българските власти на 02.07.2025г., нито впоследствие в хода на производството по молбата ѝ за закрила, без да даде някакво разумно обяснение.

В обобщение, отказът да се предостави статут на бежанец съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ с оспореното решение е законосъобразен, тъй като доказателствата не водят до извод, че жалбоподателят изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена група или поради политическо мнение или убеждение в К..

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като (т.1) смъртно наказание или екзекуция, или (т.2) изтезание, нечовешки или унижително отнасяне, или наказание, или (т.3) тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

По отношение на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т.2, решаващият орган е приел, че жалбоподателката не е изложена на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, нито на изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, на база на отговорите на поставените въпроси на личното интервю.

Що се касае до ситуацията в К., и евентуални заплахи за живота и сигурността на жалбоподателката, то всяко съмнение по този въпрос следва да бъде отхвърлено. По делото е приета като доказателство актуална към 14.01.2026г. справка относно К., с акценти за общото положение и актуална обществено-политическа и

социално-икономическа обстановка в страната, съставена от Отдел "Международно сътрудничество" при Дирекция "Международна дейност" на ДАБ. В справката е направен преглед на обществено-политическата ситуация в страната от 1972г., последната Конституция на К. е от 1996г., с която предвиждала децентрализация на управлението, а първите регионални избори били проведени през 2020г., като управляващата партия Камерунското народнодемократично движение, спечелила в девет от общо десетте региона на страната. Следващите избори за регионални съвети и президент били насрочени през октомври и декември 2025г., а по данни в българската преса (92-годишният президент на К. П. Бия е преизбран за осми мандат - статия на електронния сайт на медията „24 часа“ от 27.10.2025г.) е видно, че П. Бия е избран за осми мандат за президент на К. - най-висшата длъжност в държавата. Според справката, К. е страна с по-нисък среден доход и население над 28 млн. души, разположена е по протежение на А. океан, граничи с Ц. република, Ч., Е. Г., Г. и Н.. Два от граничните ѝ региони са англоезични - Северозападен и Югозападен, а останалите франкоезични. К. е надарен с богати природни ресурси, включително петрол и газ, минерални руди и високо ценени видове дървесина и селскостопански продукти като кафе, памук, какао, царевица и касава. След няколко десетилетия стабилност, през последните години К. се бори с атаки от групировката Б. Х. в далечния север и сепаратистки бунт в англоезичните региони. В справката са обсъдени данни за вътрешно разселени лица и приютени бежанци от други африкански държави. В справката са обсъдени инциденти, свързани с английско говорящите региони и групировката Б. Х., не е споменат градът, в който оспорващата е живяла - [населено място]. От данните по делото е видно, че оспорващата владее само френски език, ползвала е превод само от френски език в производствата. Следователно, няма данни да е живяла в региони с инциденти, свързани с джихадисти или сепаратисти, с групировката Б. Х., не е била изложена и няма риск да бъде изложена на такива инциденти.

Предвид на тези съображения, то изводите в оспореното решение, според които ситуацията в К. сама по себе си не съставлява основание за предоставянето на международна закрила на основание чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ - конкретно хуманитарен статут, като правилни и обосновани, се споделят от съда.

Следователно, правилно е приетото в решението, че основанията по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ не са приложими към жалбоподателя, тъй като не е изложил такива данни. По отношение на основанията за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, трябва да се прецени дали жалбоподателят може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като тежки заплахи за живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Ответникът правилно е преценил, че съгласно достъпната информация, ситуацията в К., не може да се

определи като стигнала степен на безогледно насилие, този извод се потвърждава и от приетата справка пред съда.

Що се касае до конкретните възражения в жалбата и в писмените изявления на адвоката за неправилност на оспореното решение, следва да се приеме следното:

В жалбата се излага по същество, че връщането на оспорващата в К. би било в разрез с принципа non-refoulement - забрана за връщане на чужденец на територията на държава, в която е застрашена неговата свобода или живот, но не сочи конкретни обстоятелства, въз основа на които да се направи извод за приложимост на принципа в конкретния случай.

В случая спрямо представената бежанска история не е приложим принципът по чл. 75, ал.2 ЗУБ - при съмнение в полза на кандидата, или "оказване на доверие при отсъствие на достатъчно доказателства", прогласен и в Наръчника на ВКБООН като основополагащ при преценка на молбите за закрила. Съгласно този принцип, доверие, при отсъствие на достатъчно доказателства може да се окаже, когато:

-е събрана и проверена цялата налична информация по случая и когато интервюиращият орган е удовлетворен от общата достоверност на разказа на кандидата,

-твърденията на кандидата следва да са ясни и правдоподобни и не трябва да са в противоречие с общо известни факти.

Освен това принципът на съмнение в полза на кандидата е приложим към онези аспекти на молбата за международна закрила, които изискват потвърждение, тези аспекти не следва да са несигурни и да не са подкрепени от документи или други доказателства или да има съмнение относно достоверността им.

Посочените условия за прилагането на принципа не са налице и поради общата недостоверност на историята и поведението на оспорващата и общата неудовлетвореност от достоверността на бежанската история. Става въпрос за мигрант, а не за нуждаещо се от международна закрила лице, чужденката е лице по пар.62 от Наръчника на ВКБООН - за дефиницията на "мигрант". Предоставената от нея бежанска история, преценена с оглед на искането до страната, което не е свързано с относими към предоставяне на международна закрила факти и обстоятелства, сочи на извод, че подаването на молбата за закрила е с цел да осуети изпълнението на наложената принудителна мярка - връщане.

Що се касае до довода в жалбата, свързан с решението по преюдициално дело С-465/07, то съдът на ЕС е постановил същото по отношение конкретни данни за

ситуацията в И., която очевидно е неотнoсима към ситуацията в К., и органът не следва да оборва приетото в решението на СЕС нито да доказва промяна в ситуацията, възприета в решението. Правилно е приетото в решението, че за всеки конкретен случай компетентните органи на държавите-членки имат право на преценка дали ситуацията в държавата по произход на кандидата представлява въоръжен конфликт и достигнатата степен на насилие.

Необосновано в жалбата се твърди, че административният орган не е обсъдил и не е изпълнил задължението си по чл. 75, ал. 2 от ЗУБ - да се преценят всички относими факти, свързани с личното положение на молителката в държавата ѝ по произход или с трети държави. Съдът счита, че справките на ДАБ, представени по делото, са надежден източник на информация относно ситуацията в К.. Достатъчно е да се посочи, че К. е приютил значителен брой бежанци от други африкански държави, налице е и вътрешно разселване поради ситуацията в северните щати, но няма данни държавата да не противодейства на конкретните инциденти и заплахи за сигурността на страната и камерунските граждани. Няма конкретни насоки на ВКБООН относно спешни ситуации в К., свързани с камерунските граждани и приемането им като бежанци в двруги държави към настоящия момент.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила на жалбоподателя, административният орган е постановил решение, съответстващо на материалния и процесуалния закон, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 12-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. Б. Ч., [дата на раждане] , гражданка на К., с адрес в [населено място], ул.Проф И. Г." № 29, ДАБ - ПМЗ "Военна рампа", против Решение № 4893/24.09.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

Съдия:

